

LUCINDA

RILEY

DE ZEVEN ZUSSEN
SCHADUW

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

XANDER

ROMAN

1

Ik zal zolang ik leef precies weten waar ik was en wat ik deed toen ik hoorde dat mijn vader was overleden...

Mijn pen bleef boven het papier zweven toen ik opkeek naar de julizon, of liever gezegd naar het straaltje zon dat zich tussen het raam en de muur van rode baksteen vóór me had gewurmd. Alle ramen in ons piepkleine appartement hadden datzelfde saaie uitzicht: een muur die een paar meter vóór ons oprees, en binnen was het ondanks het prachtige weer donker. Een groot verschil met het thuis van mijn jeugd, Atlantis, aan het Meer van Genève.

Ik realiseerde me dat ik op precies dezelfde plek had gezeten toen CeCe ons ellendig kleine zitkamertje was binnengekomen om me te vertellen dat Pa Salt dood was.

Ik legde mijn pen neer en liep naar de kraan om een glas water te halen. Door de plakkerige hitte was het binnen benauwd en klam, en terwijl ik gulzig mijn glas leegdronk zei ik tegen mezelf dat ik dit helemaal niet hóéfde te doen, dat ik mezelf niet opnieuw de pijn van de herinnering hoefde toe te brengen. Het was Tiggy geweest, mijn jongere zus, die het had voorgesteld toen ik haar kort na Pa's dood op Atlantis sprak.

'Lieve, lieve Star,' had ze gezegd, toen we met een paar zussen op het meer waren gaan zeilen om even niet aan ons verdriet te hoeven denken. 'Ik weet dat je het moeilijk vindt om over je gevoelens te praten. Ik weet ook dat je heel verdrietig bent. Waarom zet je je gedachten niet op papier?'

Toen ik een paar weken geleden in het vliegtuig van Atlantis naar huis zat, dacht ik na over wat Tiggy had gezegd. En nu, vanochtend, deed ik een eerste poging.

Ik staarde naar de stenen muur en werd overvallen door de wrange gedachte dat die muur een perfecte metafoor vormde voor mijn

huidige bestaan, maar ik kon in elk geval nog glimlachen om die vergelijking. En die glimlach bracht me terug bij de houten tafel vol butsen die onze louche huurbaas vast en zeker voor een prikje bij de kringloopwinkel had gekocht. Ik leunde achterover en pakte de sierlijke vulpen die ik van Pa Salt voor mijn eenentwintigste verjaardag had gekregen.

‘Ik ga níet beginnen met de dood van Pa,’ zei ik hardop. ‘Ik begin met onze aankomst hier in Londen...’

Ik schrok op toen de voordeur met een klap dicht sloeg. Mijn zus CeCe, dat kon niet missen. Wat CeCe deed, deed ze luidruchtig. Ze kon nog geen kop koffie op tafel zetten zonder die met een klap te laten neerkomen en de inhoud eruit te laten klotsen. Van zacht praten had ze nog nooit gehoord; wat ze wilde zeggen schreeuwde ze, en wel zodanig dat Ma, toen we klein waren, ongerust werd en CeCe’s gehoor liet testen. Met dat gehoor was natuurlijk niets mis. Eerder het tegenovergestelde, CeCe’s gehoor was overontwikkeld. En met mij was ook niets mis toen Ma me een jaar later meenam naar een spraaktherapeut, bezorgd als ze was omdat ik niet genoeg babbelde.

‘Er zitten daar wel woorden, alleen ze gebruikt ze liever niet,’ had de therapeut uitgelegd. ‘Dat gaat ze doen zodra ze er klaar voor is.’

In een poging om met me te communiceren had Ma me de beginselen van de Franse gebarentaal bijgebracht.

‘Dus als je iets wilt hebben of iets nodig hebt,’ had ze tegen me gezegd, ‘dan kun je die gebruiken om te zeggen hoe je je voelt. En dít is wat ik op dit moment voor jou voel,’ en ze had naar zichzelf gewezen, haar handen voor haar borst gekruist en naar mij gewezen. ‘Ik – hou – van – jou.’

Ook CeCe had de gebarentaal snel opgepikt, en wat begon als een communicatiemiddel met Ma werd door CeCe en mij al snel tot een eigen taaltje ontwikkeld, een mengelmoes van gebaren en zelfbedachte woorden, dat we in gezelschap van anderen gebruikten om met elkaar te praten. We genoten van de stomverbaasde blikken van onze zussen als ik over de ontbijttafel heen een geheim gebaar maakte en we in een onbedaarlijk gegiechel uitbarstten.

Terugkijkend besef ik dat CeCe en ik toen we opgroeiden elkaars

tegenpolen werden; hoe minder ik praatte, des te luider en vaker zij voor mij het woord voerde. En hoe meer ze dat deed, hoe minder ik dat hoefde te doen. We werden simpelweg een uitvergroete versie van onszelf. Toen we nog kind waren was dat geen probleem, ingeperst als we zaten in het gezin met zes zussen, want we hadden elkaar.

Maar inmiddels was het wél een probleem.

‘Raad eens! Ik heb het gevonden!’ CeCe stormde de kamer binnen. ‘En we kunnen er over een paar weken al intrekken. De aannemer moet nog een paar dingetjes afwerken, maar als het klaar is, is het ongelooflijk mooi. God, wat is het hier heet. Ik ben hier liever vandaag dan morgen weg.’

Ze liep naar de keuken en ik hoorde uitbundig gekletter van water. Ze had natuurlijk de kraan wagenwijd opengezet en het water spette over het aanrecht dat ik net zo grondig had schoongeveegd.

‘Wil je water, Sia?’

‘Nee, dank je.’ Hoewel CeCe dat koosnaampje alleen gebruikte als we met zijn tweeën waren, tikte ik mezelf in gedachten op de vingers omdat het me irriteerde als ze het gebruikte. Ze had die naam verzonnen toen we nog klein waren. Hij kwam uit een boek dat Pa Salt me een keer voor kerst had gegeven: *Het verhaal van Anastasia*, over een klein meisje dat in de bossen van Rusland woonde en ontdekte dat ze een prinses was.

‘Ze lijkt op jou, Star,’ had de vijfjarige CeCe gezegd toen we naar de plaatjes in het voorleesboek staarden. ‘Misschien ben jij ook wel een prinses, je bent net zo mooi als een prinses, met je gouden haar en je blauwe ogen. Daarom ga ik je Sia noemen. En het past bij Cee! Cee en Sia, de tweeling!’ Ze had verrukt in haar handen geklapt.

Pas veel later, toen ik achter de ware geschiedenis van de Russische tsarenfamilie kwam, werd me duidelijk wat er met Anastasia Romanova en haar zussen en broertje was gebeurd. Dat was alles behalve een sprookje.

Bovendien was ik inmiddels geen kind meer maar een volwassen vrouw van zevenentwintig.

‘Ik weet zeker dat je het appartement te gek vindt.’ CeCe kwam de kamer weer binnen en plofte neer op de versleten bank. ‘Ik heb een afspraak gemaakt om morgenochtend samen te gaan kijken. Het

kost bakken met geld, maar ik kan het nu betalen, vooral omdat het volgens de makelaar rommelt in de City, dus de gebruikelijke gasten staan niet te dringen en daarom heb ik behoorlijk kunnen afdingen. Het wordt tijd dat we eens een echte woning krijgen.’

Het wordt tijd dat ik eens een eigen leven krijg, dacht ik.

‘Je gaat het kópen?’ vroeg ik.

‘Ja, maar alleen als jij het mooi vindt.’

Ik was zo verbaasd dat ik even niets kon zeggen.

‘Is er iets, Sia? Je ziet er moe uit. Heb je slecht geslapen?’

‘Ja.’ Ik deed vreselijk mijn best, maar ik kon mijn tranen niet bedwingen toen ik aan de lange, slapeloze uren dacht, die voortkroepen tot het ochtend werd; uren waarin ik treurde om mijn geliefde vader en niet kon geloven dat hij er niet meer was.

‘Je bent nog in shock, dat is het probleem. Het is ook nog maar een paar weken geleden. Als je morgen ons nieuwe appartement hebt gezien voel je je een stuk beter, zeker weten. Je wordt helemaal depri van dit klotepartement. Ik in ieder geval wel. Heb je de man van die kookcursus al gemaïld?’

‘Ja.’

‘En wanneer begint die?’

‘Volgende week.’

‘Mooi. Dan hebben we nog tijd om wat meubels voor ons nieuwe huis uit te zoeken.’ CeCe kwam naar me toe en knuffelde me spontaan. ‘Ik kan niet wachten om het je te laten zien.’

‘Vind je het niet geweldig?’

CeCe spreidde haar armen alsof ze de enorme ruimte wilde omhelzen. Haar stem kaatste terug van de muren toen ze langs de brede glazen voorgevel liep en een schuifdeur opende.

‘En kijk, dit wordt jouw balkon,’ zei ze, en wenkte me. We stapten naar buiten. ‘Balkon’ was een te bescheiden woord voor de ruimte waarop we stonden, dit was een groot, prachtig terras dat boven de Theems hing. ‘Dit kun je volzetten met de kruiden en de bloemen waar je op Atlantis altijd zo lekker mee bezig was,’ vervolgde ze. Ze liep naar de leuning en overzag het grijze water in de diepte beneden ons. ‘Spectaculair, vind je niet?’

Ik knikte, maar CeCe was al weer binnen, dus ik hobbelde maar achter haar aan.

‘De keuken moet nog worden geïnstalleerd, maar zodra ik heb getekend mag je helemaal zelf uitzoeken wat voor fornuis je wilt, en wat voor koelkast, enzovoort. Nu je een professional gaat worden,’ zei ze met een knipoog.

‘Niet echt, CeCe. Het is maar een korte cursus.’

‘Maar je hebt zo veel talent, als ze zien wat je allemaal kunt heb je zó een baan. Hoe dan ook, volgens mij is dit perfect voor ons tweeën, vind je ook niet? En ik kan aan die kant mijn studio inrichten.’ Ze wees naar een ruimte die ingeklemd zat tussen een muur en de wenteltrap. ‘Het licht is hier fantastisch. En jij krijgt je grote keuken en de ruimte buiten. Ik kon nergens in het centrum van Londen iets vinden wat zo veel op Atlantis lijkt.’

‘Ja, het is prachtig, dank je wel.’

Ik zag hoe opgewonden ze was door haar ontdekking en moest toegeven dat het appartement indrukwekkend was. Ze leefde in een bubbel van enthousiasme en die wilde ik niet uiteen laten spatten door te zeggen dat wonen in een grote en onpersoonlijke glazen doos met uitzicht op een grauwe rivier iets heel anders was dan wonen op Atlantis.

Terwijl CeCe en de makelaar overleg voerden over de blankhouten vloeren die er kwamen te liggen, schudde ik mijn hoofd om mijn negatieve gedachten weg te duwen. Ik was hopeloos verwend, dat wist ik. Wonen in een gloednieuw appartement in de City was tenslotte niet echt afzien, zeker als je het vergeleek met de straten van Delhi of de krottenwijken die ik in de voorsteden van Phnom Penh had gezien.

Maar wat ik het liefst had gewild was een bescheiden basisonderkomen, een huisje dat stevig met zijn fundamenteën in de aarde stond, met een lapje grond erbij, zodat je voeten direct contact met de aarde maakten zodra je de voordeur uit stapte.

Ik luisterde vaag naar CeCe’s gebabbel over een afstandsbediening waarmee de jaloezieën open en dicht konden, en nog eentje voor de onzichtbare speakers die voor *surround sound* zorgden. Achter de rug van de makelaar om gebarde ze ‘gladde jongen’ naar

me en rolde met haar ogen. Ik slaagde erin een glimlachje te produceren maar voelde me wanhopig claustrofobisch, omdat ik niet de deur kon opendoen en gewoon kon wéglopen... Van steden kreeg ik het benauwd, ik voelde me altijd overdonderd door het lawaai, de stank, de mensenmassa's. Maar het appartement was in elk geval open en luchtig...

'Sia?'

'Sorry, Cee, wat zei je?'

'Zullen we naar boven gaan en onze slaapkamer bekijken?'

We gingen de wenteltrap op naar de kamer die we volgens CeCe zouden delen, ook al was er nóg een slaapkamer. Ik keek naar buiten en er ging een rilling door me heen toen ik naar het uitzicht keek, dat hiervandaan inderdaad spectaculair was. Vervolgens inspecteerden we de ongelooflijke en suite badkamer, en ik realiseerde me dat CeCe haar uiterste best had gedaan om iets moois te vinden dat bij ons allebei paste.

Maar we waren niet getrouwd. We waren zússen.

Na afloop wilde CeCe me per se meeslepen naar een meubelzaak aan King's Road, en daarna gingen we met de bus terug, de rivier over, via de Albert Bridge.

'Deze brug is genoemd naar de echtgenoot van koningin Victoria,' lepelde ik uit gewoonte op. 'En in Kensington is er een monument voor hem...'

CeCe snoerde me de mond met ons gebaar voor 'opschepper'. 'Star, je wilt toch niet beweren dat je nog steeds een reisgids meesleept?'

'O jawel, hoor,' gaf ik toe, en ik maakte het gebaar voor 'nerd'. Ik was nu eenmaal dol op geschiedenis.

We stapten vlak bij ons appartement uit. 'Zullen we verderop in de straat gaan eten? We hebben iets te vieren,' stelde CeCe voor.

'Daar hebben we het geld niet voor,' antwoordde ik. Ik in elk geval niet, dacht ik.

'Ik trakteer,' stelde CeCe me gerust.

We gingen naar een buurtcafé, waar CeCe voor zichzelf een flesje bier en voor mij een glaasje wijn bestelde. We waren geen van beiden drinkers; vooral CeCe kon niet goed tegen alcohol, iets

wat ze na een ruig tienerfeestje had moeten ondervinden. Terwijl CeCe aan de bar stond te wachten, peinsde ik over het mysterie van de royale financiën waarover CeCe ineens bleek te beschikken. Na het overlijden van Pa had zijn advocaat, Georg Hoffman, elk van ons zussen een envelop overhandigd. CeCe was direct de volgende dag bij hem op bezoek gegaan in Genève. Ze had Georg gesmeekt of ik mee naar binnen mocht, maar dat had hij resoluut geweigerd.

‘Ik ben helaas verplicht de instructies van mijn cliënt op te volgen. Uw vader stond erop dat elke bijeenkomst die ik met een van zijn dochters heb zonder de aanwezigheid van derden plaatsvindt.’

Dus had ik tijdens haar gesprek met hem bij de receptie gewacht. Toen ze terugkwam maakte ze een gespannen en opgewonden indruk.

‘Sorry, Sia, maar ik moest een of andere stomme geheimhoudingsclausule tekenen. Dat was natuurlijk weer een van die spelletjes van Pa. Ik kan je alleen vertellen dat ik goed nieuws heb.’

Voor zover ik wist was dit de enige keer in onze relatie dat CeCe iets voor me geheim had gehouden, en ik had nog altijd geen idee waar al dat geld vandaan kwam. Georg Hoffman had verteld dat we op grond van Pa’s testament onze sobere basistoelage zouden blijven ontvangen. Maar ook dat het ons vrijstond om hem te benaderen als we meer geld nodig hadden. Dus misschien hoefden we het alleen maar te vragen, zoals CeCe kennelijk had gedaan.

‘Proost!’ CeCe tikte met haar flesje mijn glas aan. ‘Op ons nieuwe leven in Londen.’

‘En op Pa Salt,’ zei ik, en hief mijn glas.

‘Ja. Je hield echt van hem, hè?’

‘Jij niet dan?’

‘Natuurlijk wel. Hij was... bijzonder.’

Toen ons eten was gearriveerd keek ik naar CeCe, die gulzig zat te eten, en ik bedacht dat we allebei een dochter van Pa waren, maar dat het er meer op leek dat alleen ik treurde om zijn dood.

‘Vind je dat we het appartement moeten kopen?’

‘CeCe, het is jóúw beslissing. Het is niet mijn geld, dus het is niet aan mij om er iets over te zeggen.’

‘Doe niet zo maf, je weet toch dat wat van mij is ook van jou is, en omgekeerd? Bovendien weet je niet wat je aantreft als je die envelop van jou eindelijk hebt opengemaakt,’ zei ze bemoedigend.

Al sinds we onze envelop hadden gekregen zat ze me daarover op te juttten. Ze had haar eigen exemplaar bijna direct na ontvangst opengescheurd en verwachtte dat ik dat ook zou doen.

‘Kom op, Sia, wanneer ga je hem nou eens openmaken?’ drong ze steeds aan.

Maar ik kon het gewoon niet, want wát er ook in die envelop zat, het zou alleen maar Pa’s dood bevestigen. En ik was er nog niet aan toe om Pa te laten gaan.

Na het eten betaalde CeCe de rekening. Terug in het appartement belde ze de bank om de aanbetaling te laten overschrijven. Vervolgens installeerde ze zich achter haar laptop, waar ze klaagde over de slechte internetverbinding.

‘Kom eens helpen met het uitzoeken van een bank,’ riep ze vanuit de zitkamer terwijl ik de vergeelde badkuip met lauw water liet vollopen.

‘Ik zit net in bad,’ riep ik terug, en deed de deur op slot.

Ik ging in bad liggen en liet mijn hoofd zo diep zakken dat ik met mijn oren en mijn haar onder water kwam. Ik luisterde naar de bubbelgeluiden – baarmoedergeluiden, dacht ik – en besloot dat ik weg moest voordat ik compleet gek zou worden. Dat was allermist CeCe’s schuld en ik wilde het absoluut niet op haar afreageren. Ze had elke dag van mijn leven voor me klaargestaan, en ik hield van haar, maar...’

Twintig minuten later had ik mijn besluit genomen en liep ik de zitkamer binnen.

‘Lekker bad?’

‘Ja. CeCe...’

‘Kom eens kijken wat voor banken ik heb gevonden.’ Ze wenkte me. Ik liep gedwee naar haar toe en staarde zonder iets te zien naar een aantal tinten beige.

‘Welke vind jij het mooist?’

‘Welke jij het mooist vindt. Woninginrichting is jouw ding, niet het mijne.’

‘Wat vind je van deze?’ CeCe wees naar het scherm. ‘Maar je moet hem wel eerst uitproberen, want alleen mooi is niet genoeg. Hij moet ook lekker zitten.’ Ze krabbelde de naam en het adres van de winkel op een papiertje. ‘Misschien kunnen we dat morgen doen?’

Ik haalde diep adem. ‘CeCe, zou je het erg vinden als ik een paar dagen naar Atlantis ga?’

‘Natuurlijk niet, Sia, als je dat graag wilt. Ik zal wat vluchten voor ons uitzoeken.’

‘Ik dacht er eigenlijk over om alleen te gaan. Ik bedoel...’ Ik slikte en dwong mezelf om mijn bijeengeschraapte moed vast te houden. ‘Je bent hier druk met het appartement en zo, en ik weet dat je met allerlei kunstprojecten bezig bent waar je graag mee doorgaat.’

‘Ja, maar een paar dagen ertussenuit kan geen kwaad. En als je daar behoefte aan hebt kan ik dat best begrijpen.’

‘Eerlijk gezegd ga ik liever alleen,’ zei ik stoer.

‘Waarom?’ CeCe draaide zich naar me om, met haar amandelvormige ogen wijd open van verbazing.

‘Gewoon omdat ik... omdat ik dat graag wil. Dat wil zeggen, ik wil in de tuin zitten die ik Pa heb helpen aanleggen en daar mijn envelop openmaken.’

‘Ik begrijp het. Tuurlijk, prima,’ zei ze haar schouders ophalend.

Er daalde een ijzige kou neer, maar dit keer gaf ik niet toe. ‘Ik ga naar bed. Ik heb ontzettende hoofdpijn,’ zei ik.

‘Ik pak een paar pijnstillers voor je. Zal ik wat vluchten voor je opzoeken?’

‘Ik heb er al een paar genomen, en ja, dat zou fijn zijn, dank je. Welterusten.’ Ik boog voorover om een kus te drukken op het glanzend donkere hoofd van mijn zus, met de jongensachtig kortgeknipte krullen, en vertrok naar de bezemkast die voor onze slaapkamer moest doorgaan.

Het bed was smal en hard, het matras dun. We hadden allebei de luxe van een bevoorrechte opvoeding genoten, maar de afgelopen zes jaar hadden we de wereld rondgereisd en op de meest primitieve plekken geslapen. Want Pa Salt om geld vragen was wel het laatste wat we wilden, zelfs als we volledig blut waren. Vooral CeCe was daar te trots voor geweest, en daarom was ik juist zo verbaasd

dat ze nu geld als water uitgaf, dat natuurlijk alleen van hém afkomstig kon zijn.

Misschien moest ik Ma eens vragen of ze wat meer wist, maar bij Ma stond discretie in hoofdletters op haar voorhoofd geschreven als er tussen ons zussen roddels de ronde deden.

‘Atlantis,’ mompelde ik. Vrijheid...

En die avond viel ik bijna onmiddellijk in slaap.